

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 596/2020-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. decembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Mešenecom, Prievozská 39, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžk 24/2018 z 18. júna 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Sťažnostná argumentácia a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. septembra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na slobodnú voľbu povolania podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, základného práva na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní podľa čl. 36 ods. 1 ústavy a základného práva na zvýšenú ochranu zdravia pri práci a osobitné podmienky podľa čl. 38 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžk 24/2018 z 18. júna 2020 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol na základe personálneho rozkazu riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline č. 478 z 29. septembra 2011 (ďalej len „personálny rozkaz“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. b) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) z dôvodu, že na základe rozhodnutia lekárskej komisie stratil dlhodobo zo zdravotných dôvodov spôsobilosť vykonávať akúkoľvek prácu v Policajnom zbore. Proti personálnemu rozkazu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodlo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) svojím rozhodnutím sp. zn. SLV-PS-PK-213/2011 zo 14. decembra 2011 (ďalej len „prvé rozhodnutie ministerstva“) tak, že odvolanie zamietlo a napadnutý personálny rozkaz potvrdilo.

Zákonnosť personálneho rozkazu a prvého rozhodnutia ministerstva navrhol sťažovateľ preskúmať súdom, a to žalobou o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia z 22. februára 2012 v rámci správneho súdnictva, prostredníctvom ktorej navrhol, aby Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) zrušil napadnuté rozhodnutia a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. O žalobe sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 5 S 73/2012 z 27. augusta 2013 (ďalej len „prvý rozsudok krajského súdu“) tak, že žalobu sťažovateľa zamietol.

Proti prvému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie. Najvyšší súd svojím rozsudkom sp. zn. 8 Sžo 75/2013 z 26. júna 2014 (ďalej len „prvý rozsudok najvyššieho súdu“) zmenil prvý rozsudok krajského súdu tak, že zrušil prvé rozhodnutie ministerstva a vec vrátil ministerstvu vnútra na ďalšie konanie. Najvyšší súd konštatoval, že v prípade sťažovateľa neboli splnené zákonom stanovené podmienky na prepustenie policajta zo služobného pomeru v zmysle § 192 ods. 1 písm. b) zákona č. 73/1998 Z. z., pretože vydaniu personálneho rozkazu ani vydaniu prvého rozhodnutia ministerstva nepredchádzalo skúmanie možnosti prevedenia, resp. preloženia sťažovateľa na inú funkciu v štátnej službe policajta.

3. Ministerstvo vnútra vec sťažovateľa znovu prejednálo a rozhodnutím sp. zn. KM-OLVS-21/2015/OPK zo 17. marca 2016 (ďalej len „druhé rozhodnutie ministerstva“) rozhodlo tak, že odvolanie sťažovateľa opäť zamietlo a napadnutý personálny rozkaz potvrdilo. Podľa názoru sťažovateľa druhému rozhodnutiu ministerstva síce už predchádzalo preskúmanie možnosti prevedenia, resp. preloženia sťažovateľa na inú funkciu v štátnej službe, ale išlo len o čisto formálne preskúmanie bez akéhokoľvek vplyvu na skutočnosť, že personálny rozkaz a prvé rozhodnutie ministerstva boli nezákonné a mali byť zrušené.

Sťažovateľ napadol druhé rozhodnutie ministerstva 15. júna 2016 správnu žalobou, ktorá bola rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 S 135/2016 z 8. februára 2017 (ďalej len „druhý rozsudok krajského súdu“) zamietnutá. Proti druhému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, ktorá bola napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu zamietnutá.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti rekapituluje priebeh konaní pred správnymi orgánmi a všeobecnými súdmi a namieta, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho označených práv. Rozsiahlejšie poskytuje svoj vlastný právny pohľad na vec a v prvom rade argumentuje tým, že rozhodnutím lekárskej komisie z 26. septembra 2011 bol uznaný za nespôsobilého na výkon štátnej služby policajta so zdravotnou klasifikáciou „D“, pričom však táto zdravotná klasifikácia bola sťažovateľovi určená arbitrárne a bez akéhokoľvek náležitého a relevantného odôvodnenia. Podľa názoru sťažovateľa napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je nedostatočne odôvodnený a nedáva odpovede na všetky námietky sťažovateľa v jeho kasačnej sťažnosti. Najvyšší súd sa vysporiadal len s jednou z námietok sťažovateľa, a to s námietkou, že v zmysle zákona č. 73/1998 Z. z. nebol sťažovateľ zaradený do zálohy pre prechodne nezaradených policajtov. S týmto právnym názorom však sťažovateľ nesúhlasí. Na relevantnú námietku sťažovateľa o nerešpektovaní právneho názoru vyjadreného vo svojom prvom rozsudku najvyšší súd v napadnutom rozsudku „*vôbec nereflektoval*“. Týmto postupom najvyšší súd porušil právo sťažovateľa na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré je súčasťou práva na spravodlivý súdny proces.

5. V súvislosti s namietaným porušením základných práv podľa čl. 35 ods. 1, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 ústavy sťažovateľ vyjadril názor, že zdravotnú klasifikáciu „D“ je možné určiť v prieskumnom konaní len uchádzačovi o prijatie do služobného pomeru policajta. V prípade policajta v stálej štátnej službe pri zmene alebo zhoršení jeho zdravotného stavu je lekárska komisia povinná určiť zdravotnú klasifikáciu „C“ s presne stanovenými obmedzeniami výkonu služby. Služobný úrad policajta so zdravotným postihnutím zaradí do zálohy pre prechodne nezaradených policajtov, pričom ho možno prepustiť za splnenia obidvoch materiálnych podmienok uvedených v § 192 ods. 1 písm. b) zákona č. 73/1998 Z. z. až po márnom uplynutí lehoty dvoch rokov zaradenia v zálohe. Pokiaľ by najvyšší súd reflektoval na námietku sťažovateľa o povinnosti jeho zaradenia do zálohy pre prechodne nezaradených policajtov, na čo poukázal v kasačnej sťažnosti, a druhý rozsudok krajského súdu zrušil, nepretrvával by podľa názoru sťažovateľa stav, keď boli porušené „*jeho práva uvedené v tejto časti sťažnosti, najmä jeho právo na slobodnú voľbu povolania, na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu*“.

alebo právo osôb so zdravotným postihnutím na prácu. “.

6. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v jeho veci rozhodol nálezom takto:

„Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj právo sťažovateľa na slobodnú voľbu povolania podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy SR, právo sťažovateľa na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní podľa čl. 36 ods. 1 Ústavy SR a právo sťažovateľa na zvýšenú ochranu zdravia pri práci a osobitné pracovné podmienky podľa čl. 38 ods. 1 Ústavy SR rozsudkom Najvyššieho súd Slovenskej republiky č. k. 2Sžk/24/2018 zo dňa 18.06.2020 porušené bolo.

Rozsudok Najvyššieho súd Slovenskej republiky č. k. 2Sžk/24/2018 zo dňa 18.06.2020 zrušuje a vracia sa vec Najvyššiemu súd Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu. “

II.

Relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť

ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 110/02, II. ÚS 101/03, III. ÚS 155/09, II. ÚS 66/2011, IV. ÚS 473/2012, III. ÚS 288/2016, II. 59/2019).

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach a záväzkoch.

15. Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

Podľa čl. 36 ods. 1 písm. b) ústavy zamestnanci majú právo na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky. Zákon im zabezpečuje najmä ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní.

Podľa čl. 38 ods. 1 ústavy ženy, mladiství a osoby zdravotne postihnuté majú právo na zvýšenú ochranu zdravia pri práci a osobitné pracovné podmienky.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu boli porušené ním označené práva. V rámci predostretej argumentácie prezentuje výhrady proti postupu najvyššieho súdu a napadnutému rozsudku z 18. júna 2020, ktorý je podľa jeho názoru arbitrárny a nedostatočne odôvodnený.

17. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05, IV. ÚS 339/2013). Pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 124

ústavy ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (III. ÚS 151/05, II. ÚS 134/09). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (II. ÚS 206/2015, I. ÚS 41/2019). Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 272/09). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

III.1 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

18. Obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

19. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá

na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Rovnako judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgidias v. Grécko, rozhodnutie ESLP z 29. 5. 1997, Recueil III/1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko, rozhodnutie ESLP z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

20. Prostredníctvom čl. 46 ods. 1 ústavy sa môže každý domáhať ochrany svojich práv na súde. Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 339/2013).

21. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd zameral svoju pozornosť na preskúmanie, či právne závery najvyššieho súdu, na ktorých založil napadnutý rozsudok, neboli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, či tento napadnutý rozsudok je z ústavného hľadiska akceptovateľný a udržateľný a či zároveň ním nedošlo k porušeniu označených práv sťažovateľa.

22. Podľa § 192 ods. 2 písm. b) zákona č. 73/1998 Z. z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak podľa rozhodnutia lekárskej komisie stratil dlhodobo zo zdravotných dôvodov spôsobilosť vykonávať akúkoľvek funkciu v Policajnom zbore alebo spôsobilosť vykonávať doterajšiu funkciu a nemožno ho previesť ani preložiť na inú funkciu v štátnej službe, ktorej výkon by nebol na ujmu jeho zdravia.

23. Podľa § 195 ods. 2 písm. b) zákona č. 73/1998 Z. z. zákaz prepustenia zo služobného pomeru sa nevzťahuje na prepustenie z dôvodu, ak podľa rozhodnutia lekárskej komisie stratil dlhodobo zo zdravotných dôvodov spôsobilosť vykonávať akúkoľvek funkciu v Policajnom zbore.

24. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

25. Ústavný súd sa oboznámil aj s odôvodnením druhého rozsudku krajského súdu, ktorý, vychádzajúc z relevantných skutkových okolností (sťažovateľovi bola v prieskumnom konaní lekárskou komisiou uznaná zdravotná klasifikácia „D“, pozn.), v podstatnom pre posúdenie námietok sťažovateľa (body 15 až 19) uviedol:

«Z citovaných ustanovení zákona č. 73/1998 Z.z. vyplýva, že ak dôjde počas výkonu stálej štátnej služby k zmene zdravotného stavu policajta (zdravotná klasifikácia „A“ - spôsobilý na výkon štátnej služby policajta), rozhoduje o určení jeho zdravotnej spôsobilosti na ďalší výkon štátnej služby v prieskumnom konaní príslušná lekárska komisia, ktorá určí policajtovi zdravotnú klasifikáciu a súvislosti choroby alebo úrazu s výkonom štátnej služby.

Pokiaľ je policajtovi na základe posúdenia jeho zdravotného stavu určená zdravotná klasifikácia „C“ - spôsobilý na výkon štátnej služby s obmedzením, určí lekárska komisia

potrebné obmedzenia výkonu štátnej služby. Policajta, ktorý podľa rozhodnutia lekárskej komisie stratil dlhodobo zo zdravotných dôvodov spôsobilosť vykonávať doterajšiu funkciu, možno podľa 192 ods. 1 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z.z. prepustiť zo služobného pomeru vždy len vtedy, ak ho nemožno previesť ani preložiť na inú funkciu v štátnej službe. Ak ide o policajta v stálej štátnej službe, ktorého nemožno previesť alebo preložiť na inú funkciu, musí byť predtým po dobu dvoch rokov zaradený do zálohy pre prechodne nezaradených policajtov.

Ak bola policajtovi určená zdravotná klasifikácia „D“ - nespôsobilý na výkon štátnej služby policajta, ide o nespôsobilosť vykonávať akúkoľvek funkciu v policajnom zbore. V takom prípade zákon podľa názoru krajského súdu neukladá služobným orgánom povinnosť zaradiť zdravotne nespôsobilého policajta v stálej štátnej službe do zálohy pre prechodne nezaradených policajtov a nevyžaduje ani preverovať, či ho nemožno previesť alebo preložiť na inú funkciu v štátnej službe, ktorej výkon by nebol na ujmu jeho zdravia. Vyplýva to zo systematického výkladu § 192 ods. 1 písm. b/ v nadväznosti na ustanovenia § 192 ods. 4 a § 43 ods. 1 písm. c/, ktoré viažu povinnosť skúmať možnosti prevedenia alebo preloženia policajta na inú funkciu v štátnej službe a tiež zaradenie policajta v stálej štátnej službe do zálohy pre prechodne nezaradených policajtov len na stratu spôsobilosti vykonávať zo zdravotných dôvodov doterajšiu funkciu, nie však na zdravotnú nespôsobilosť vykonávať akúkoľvek funkciu v policajnom zbore. Logický výklad predmetných ustanovení nemôže viesť k inému udržateľnému záveru ako je ten, že pokiaľ nie je policajt zdravotne spôsobilý vykonávať akúkoľvek funkciu v policajnej štátnej službe, nemôže existovať iná funkcia v policajnej štátnej službe, na ktorú by ho bolo možné previesť alebo preložiť.

S ohľadom na to, že žalobcovi bola v prieskumnom konaní zameranom na posúdenie jeho zdravotnej spôsobilosti na ďalší výkon štátnej služby určená zdravotná klasifikácia „D“ - nespôsobilý na výkon štátnej služby policajta, bol podľa mienky krajského súdu naplnený zákonný dôvod pre jeho prepustenie zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z.z., podľa ktorého pre prepustenie policajta zo služobného pomeru postačuje, ak podľa rozhodnutia lekárskej komisie stratil dlhodobo zo zdravotných dôvodov spôsobilosť vykonávať akúkoľvek funkciu v policajnom zbore. Preskúmanie možnosti prevedenia alebo preloženia žalobcu na inú funkciu v štátnej službe,

ktorej výkon by nebol na ujmu jeho zdravia, zákon celkom logicky ukladá len pre prípad straty spôsobilosti vykonávať doterajšiu funkciu, kedy sú otvorené možnosti pokračovania štátnej služby dotknutého policajta na inej funkcii.

Odpoveď na otázku, či žalobcu možno alebo nemožno previesť alebo preložiť na inú funkciu v policajnej štátnej službe, ktorá by nebola na ujmu jeho zdravia, je teda podľa názoru krajského súdu obsiahnutá už v rozhodnutí lekárskej komisie, ktorá mu určila zdravotnú klasifikáciu „D“ - nespôsobilý na výkon štátnej služby policajta. V takom prípade sa policajtovi ďalšie možnosti výkonu štátnej služby uzatvárajú, pretože nespĺňa obligatórnu podmienku trvania služobného pomeru, ktorou je zdravotná spôsobilosť podľa § 14 ods. 1 písm. d/ zákona č. 73/1998 Z.z.. To samozrejme neznamená, že by bolo akýmkoľvek spôsobom dotknuté právo žalobcu na prácu (§ 35 ods. 3 Ústavy SR), či iné oprávnenie súvisiace s jeho zdravotným stavom, nakoľko tieto môže realizovať mimo policajného zboru.»

26. Najvyšší súd v relevantnej časti napadnutého rozsudku uviedol:

„Najvyšší súd poukazuje na znenie ustanovenia § 192 ods. 1 písm. b) zákona, ktoré pozostáva z dvoch situácií:

1/ policajt podľa rozhodnutia lekárskej komisie stratil dlhodobo zo zdravotných dôvodov spôsobilosť vykonávať akúkoľvek funkciu v PZ;

2/ policajt podľa rozhodnutia lekárskej komisie stratil dlhodobo zo zdravotných dôvodov spôsobilosť vykonávať doterajšiu funkciu a nemožno ho previesť ani preložiť na inú funkciu v štátnej službe, ktorej výkon by nebol na ujmu jeho zdravia.

Ustanovenie § 192 ods. 1 písm. b) bod 2 zákona predstavuje situáciu, kedy policajt nemôže vykonávať doterajšiu funkciu. Ide o prípad, kedy zdravotná klasifikácia nevyklučuje výkon štátnej služby, ale tento výkon je možný iba s obmedzeniami a úľavami tak, aby nezhoršil zdravotný stav policajta. Pokiaľ táto funkcia v PZ nie je, je daný dôvod prepustenia policajta zo služobného pomeru podľa tohto ustanovenia zákona. Ustanovenie §192 ods. 4 zákona upravuje, že policajt zaradený v stálej štátnej službe nemôže byť prepustený z dôvodu, že stratil dlhodobo zo zdravotných dôvodov spôsobilosť vykonávať doterajšiu funkciu a nemožno ho previesť ani preložiť na inú funkciu v štátnej službe, ktorej výkon by nebol na ujmu jeho zdravia. Pri tejto situácii používa policajt ochranu,

ktorou je jeho zaradenie do zálohy pre prechodne nezaradených policajtov, v ktorej môže zotrvať až dva roky.

V predmetnom prípade posúdením lekárskej komisie stratil žalobca dlhodobo zo zdravotných dôvodov spôsobilosť vykonávať akúkoľvek funkciu v PZ (§ 192 ods. 1 písm. b/ bod 1), čo znamená, že žalobca nemôže vykonávať v PZ žiadnu funkciu. Dlhodobo nepriaznivý zdravotný stav je v kontraindikácii s akýmkoľvek výkonom štátnej služby v PZ. Zákon vylučuje možnosť, že by žalobca v tomto prípade mohol štátnu službu vôbec vykonávať. Túto situáciu podporuje ustanovenie § 195 ods. 2 písm. b) zákona o zákaze prepustenia zo služobného pomeru, ktorý sa nevzťahuje na prepustenie z dôvodu, ak podľa rozhodnutia lekárskej komisie policajt stratil dlhodobo zo zdravotných dôvodov spôsobilosť vykonávať akúkoľvek funkciu v PZ.

V predmetnom prípade nebolo možné žalobcu zaradiť do zálohy pre prechodne nezaradených policajtov v stálej štátnej službe, nakoľko § 43 ods. 1 písm. c/ zákona sa viaže na zaradenie policajta v stálej štátnej službe do zálohy pre prechodne nezaradených policajtov, len ak by stratil spôsobilosť vykonávať zo zdravotných dôvodov doterajšiu funkciu, nie však na zdravotnú nespôsobilosť vykonávať akúkoľvek funkciu v policajnom zbore.“

27. V súvislosti s namietaným tvrdením sťažovateľa o porušení označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu vydaným v správnom súdnictve v súvislosti s jeho nedostatočným odôvodnením bolo podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale „len“ preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí a postupov, o ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že boli nezákonné a ukrátili ju na jej právach, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd v zásade nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (I. ÚS 178/2014, II. ÚS 588/2016, II. ÚS 498/2018). Vzhľadom na tieto špecifiká

správneho súdnictva ústavný súd posudzoval aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu.

28. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku ústavne akceptovateľným spôsobom zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky, ktoré súvisia s predmetom súdnej ochrany. Najvyšší súd postupoval v medziach svojej právomoci, jeho úvahy a závery (s prihliadnutím aj na argumentáciu krajského súdu) vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, rešpektujú zmysel a účel príslušných ustanovení zákona č. 73/1998 Z. z., a preto ich možno aj z ústavného hľadiska považovať za udržateľné a právne akceptovateľné. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, sama osebe nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

29. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na svoju judikatúru, podľa ktorej postup súdu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva na súdnu ochranu vyjadreného v čl. 46 ods. 1 ústavy (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Ústavný súd nezistil skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

30. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť

k záveru o ich porušení, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 35 ods. 1, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

31. Sťažovateľ tiež namieta porušenie základných práv podľa čl. 35 ods. 1, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo podľa neho dôjsť rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorý sa nevysporiadal so všetkými jeho námietkami a napadnuté rozhodnutie nedostatočne odôvodnil.

32. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú, konštatuje, že v takom prípade nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označených základných práv podľa čl. 35 ods. 1, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 ústavy, a preto aj v tejto časti bolo potrebné jeho ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

33. Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že síce citlivo vníma okolnosti daného prípadu vedúceho k prepusteniu sťažovateľa zo štátnej služby policajta, avšak vzhľadom na konkrétny procesný stav nemá inú možnosť ako ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú. Najvyšší súd aj krajský súd postupovali v súlade so zákonom č. 73/1998 Z. z. a jeho ustanoveniami upravujúcimi zdravotnú spôsobilosť policajta ako trvalú a obligatórnu podmienku trvania služobného pomeru, pričom, ako to z priložených príloh vyplýva, sťažovateľovi bola už skôr určená zdravotná klasifikácia „D“, a to rozhodnutím lekárskej komisie z 13. septembra 2010. Rozhodnutie bolo na základe odvolania sťažovateľa zrušené a bola mu predĺžená podporná doba. Napriek všetkému jeho zdravotný stav neskôr pri prieskumnom konaní v rozhodnej dobe neumožnil určenie inej, pre sťažovateľa výhodnejšej zdravotnej klasifikácie.

34. Pretože ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu